

Černá a bílá - tentokrát bílá

Nejlíp se mi píše s odstupem. Ať už s odstupem v čase nebo s odstupem v prostoru. Nebo nejlépe s oběma odstupy. Leží mi to v hlavě (nebo v žaludku) už dlouho. A protože jsem to zatím papíru nesvěřil, tlačí se to už ze mě snad i ušima. Tentokrát jsem v Amsterdamu, jenom krátce, přes jednu noc a moc práce. Ani není čas zajít do všude decentně zmiňovaných COFFEE SHOPS na kafe a pro znalce místních poměrů i na něco navíc. Nevím, co z mé klávesnice začne vylejzat, asi ne Kvičalové a Cvrčalové. Spíš to bude deníček...

Všude bylo bílo. Tak bílo, že i jinak prosolené šedé, zablácené silnice byly nezřídka bílé. Psal se prosinec, měsíc to náročný, ale zase ledacos slibující... Za náma depoška listopadová, před náma depoška únorová.

Jak kdo, jak kdy. Já stabilně.

Dali jsme se dohromady jeden den na úplném sklonku roku, pár hodin do jeho konce, a odjeli na Krávovnou. Všichni v jednom autáku - bylo nás nějakých deset nebo tak - to auto, to byl takový prdi-bus, jak jsme ho nazvali. Přijeli jsme Tam, vylezli a bylo to jak výsadek na Měsíc, do jiného světa. Křupalo to pod nohama, poblouznění tím vším bílým okolo jsme strávili jeden den v jednom Jiné Světě. Toulali jsme se mezi Krávovnou, Stříbřecem a znovu Krávovnou a jen tak žili. Jen tak, prostě úplně jen tak, jak to většinou neumíme, nechceme, nebo nemáme čas.

A bylo zase jedno, co bylo, s čím jsi přijel a co Ti leželo v hlavě, byl jsi tam, v bílé, očistné lázni.

Byl to jeden den na úplném sklonku roku, pár hodin do jeho konce a dojem byl bílejší. Čistěj, bože jak bílejší, čistěj dojem jsi z toho dne měl. Každá bílá však má svoji černou. Tahle černá visela ve vzduchu a dala o sobě za pár dní vědět...

Loupís
7.února 2002
Amsterdam